

Hugo Bouter

Ik ben de Deur

“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Ik ben de deur van de schapen (...); als iemand door Mij binnengaat, zal hij behouden worden, en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden.”

Johannes 10:7, 9

De goede Herder en de grote Herder van de schapen

In Johannes 10 stelt de Heer Jezus Zichzelf voor als de goede Herder, maar ook als de Deur van de schapen. Hij was gekomen om Zijn leven af te leggen voor de schapen, en hun vervolgens Zijn opstandingsleven te schenken en vele andere zegeningen die verband houden met Zijn positie aan Gods rechterhand en de uitstorting van de Heilige Geest hier op aarde. Hij zou hun leven en overvloed geven, en de toegang voor hen openen tot een nieuw terrein van zegen buiten het jodendom. In feite was Hijzelf de Deur (1) tot de behoudenis (het volle heil naar lichaam en ziel), maar ook (2) tot geestelijke vrijheid (kunnen ingaan en uitgaan), en (3) tot een overvloed aan voedsel (weide vinden). Het gaat hier om de grazige weiden waarin Hij hen als de Opgestane, de grote Herder van de schapen, zou leiden, nadat Hij eerst als de goede Herder Zijn leven voor hen had afgelegd op het kruis (vgl. Joh. 10:14-15 en Hebr. 13:20).

De drie zegeningen die de Heer aan Zijn schapen beloofde, kon het jodaisme hun niet bieden. Daarin was alles tijdelijk en was de verzoening nooit volledig. Hier kon geen sprake zijn van volle verlossing, vrijmaking van de slavernij van de zonde en een rijkdom aan eeuwige en geestelijke zegeningen. Daarom zou Christus Zijn schapen uit de joodse schaapskooi leiden en, samen met andere schapen uit de

volken, één nieuwe kudde vormen (Joh. 10:16). Het slotvers van Johannes 8 toont al hoe de Heer de tempel verliet, waarin Hij regelmatig onderwijs gaf¹; en in deze hoofdstukken wordt de breuk met de joodse leiders steeds meer zichtbaar.

Christus stelde Zichzelf ook voor als Degene die de tempeldienst vervulde en deze dienst verving door de heerlijkheid van Zijn Persoon en Zijn werk (vgl. reeds Joh. 2:19-22). Niet het licht van de grote kandelaars, die de tempel en de lagergelegen stad verlichtten, maar Hijzelf was het Licht van de wereld. Niet het water dat werd uitgestort op het tempelplein tijdens het Loofhuttenfeest, maar Hijzelf was de Bron van stromen van levend water. Niet Mozes gaf hun het brood uit de hemel, maar Hijzelf was het ware Brood van het leven. Wie tot Hem komt, zal nooit meer honger hebben; en wie in Hem gelooft, zal nooit meer dorst hebben. Welke geestelijke zegen men maar kan bedenken: het is Christus Zelf die de toegang ertoe geeft. Hij is de Deur, en door het geloof in Zijn naam krijgen wij deel aan de schatten van wijsheid en kennis die in Hem verborgen zijn. Hij is de Deur, en Hij opent voor ons de toegang tot het hemelse heiligdom en het Vaderhuis met de vele woningen.

Drie ingangen, drie gordijnen

Toch vinden wij in het onderwijs van het Oude Testament telkens weer rijke lessen in verband met dit thema: Christus als de Deur. Als we teruggaan naar Exodus 26 en 27, is daar sprake van drie ingangen en drie gordijnen. Het eerste gordijn dat bij de bouw van de tabernakel wordt genoemd, is het voorhangsel dat scheiding maakte tussen het heilige en het heilige der heiligen. Het moest de heilige ark onttrekken aan de blikken van de dienstdoende priesters. Het was vervaardigd van blauwpurper, roodpurper, scharlaken en fijn linnen, met figuren van cherubs erin geweven. Het werd met gouden haken opgehangen aan vier pilaren van acaciahout, met goud overtrokken. Deze pilaren stonden op vier zilveren voetstukken (Ex. 26:31-33).

Volgens het onderwijs van de brief aan de Hebreeëen spreekt het voorhangsel van Christus' vlees, Zijn stoffelijke lichaam, dat elders 'het lichaam van Zijn vlees' wordt genoemd (Kol. 1:22; Hebr. 10:20). Als de opgestane en verheerlijkte Mens stelt Hij nu de toegang tot het binnenste heiligdom open voor de Zijnen. Omdat

¹) De Heer wandelde in de zuilengang van Salomo, vlakbij de Schone Poort, de toegangspoort in de oostelijke muur van het tempelcomplex. Later zien wij daar ook de apostelen onderwijs geven en tekenen verrichten (Joh. 10:23; Hand. 3:1-11; 5:12).

Hij leeft, is er een nieuwe en levende weg². Zo kunnen wij nu als aanbidders en priesters tot God naderen. De kleuren van het voorhangsel houden verband met Zijn persoonlijke heerlijkheid, zoals wij die vinden voorgesteld in de vier evangeliën. Het blauwpurper getuigt van Zijn hemelse glorie als de Zoon van God (Johannes), het roodpurper van Zijn universele heerlijkheid als de Zoon des mensen (Lucas), het scharlaken van Zijn koninklijke majesteit (Matteüs), het fijne linnen van Zijn waardigheid als de Dienstknecht-Profeet (Marcus). De cherubs spreken ervan dat de verheerlijkte Mensenzoon nu hoger is dan de engelen, en dat Hij hen als dienende geesten gebruikt om Zijn wil te volbrengen.

Exodus 26 noemt ook de tweede deur, het gordijn voor de ingang van de ontmoetingstent. Dit was prachtig borduurwerk van stoffen met dezelfde kleuren die wij zojuist al hebben genoemd, maar zonder cherubs.

Het werd opgehangen aan vijf pilaren van acaciahout, die op vijf koperen voetstukken werden geplaatst. Hier leren wij de les dat Christus de Zijnen de toegang verschaft tot het heilige, de ware tabernakel in de hemelen (Hebr. 8:1-2). In het heilige, of de voorhal, stonden drie voorwerpen: de gouden kandelaar, de tafel van de toonbroden en het reukofferaltaar. Het gaat hierbij in typologische zin om Christus als de Drager van de Zijnen in het heiligdom (de tafel), de Drager van het goddelijke licht van de Geest (de kandelaar), en ook het Altaar voor de reukofferdienst. Wat een groot voorrecht is het dat Hij Zich zo met ons verbindt en ons binnenleidt in Gods tegenwoordigheid in de hemelse gewesten! Zoals de vier pilaren die het voorhangsel droegen een beeld zijn van de vier evangelisten, mogen wij in de vijf pilaren voor de ingang van de tent een voorstelling zien van de vijf brieveschrijvers van het Nieuwe Testament (Paulus, Jakobus, Petrus, Johannes en Judas). Zij dragen de boodschap uit van de heerlijke naam van de Heer Jezus en houden Hem hoog voor het oog van het geloof. Het koper spreekt van de geestelijke kracht die hiertoe nodig is, kracht die de beproeving van het vuur kan doorstaan.

In Exodus 27 vinden wij ten slotte het gordijn voor de poort van de voorhof. De voorhof van de tabernakel besloeg een gebied van 100 bij 50 el, en de hoogte van de omheining van wit, fijn linnen was 5 el. In het midden van de oostzijde was de ruime toegangspoort van 5 el hoog en 20 el breed (ca. 10 meter). Dit was

²) Zijn dood en Zijn offerbloed waren inderdaad nodig om de toegang voor ons vrij te maken, maar wij volgen Hem nu als de grote Priester over het huis van God en het is dóór Hem dat wij kunnen naderen tot God de Vader. Vgl. de voetnoot op pag. 68 van 'Gods tent in de woestijn', door Roger P. Daniel.

tweemaal zo breed als bij de andere genoemde deuren, maar de hoogte daarvan was 10 el, zodat het oppervlak van alle drie gordijnen toch 100 vierkante el was. Dit getal bepaalt ons erbij dat Christus volledig heeft voorzien in de verantwoordelijkheid van de mens (denk aan de 10 geboden), en dat Hij voor ons de weg heeft geopend om tot God te kunnen naderen. De ruime en uitnodigende ingang tot de voorhof, met daarin het brandofferaltaar en het wasvat, getuigt hiervan. Wij vinden in deze poort ook weer de bekende vier kleuren, die spreken van Christus' veelkleurige heerlijkheid. En dit gordijn werd ook opgehangen aan vier pilaren, evenals het voorhangsel dat het allerheiligste afsloot, maar de voetstukken hiervan waren niet van zilver maar van koper (Ex. 27:9-19; vgl. 26:32). De witte, hoge omheining bepaalde de Israëliet erbij dat de God die in hun midden woonde, een heilig God was, die de zonde niet kon zien. Maar de ruime en kleurrijke ingang, die aan iedereen die wilde komen toegang bood, getuigde van Zijn liefde voor Zijn volk en het welkom dat Hij hun toeriep in Zijn huis.

*'Ik zie een poort wijd openstaan,
waardoor het licht komt stromen'.*

Oude Sporen 2014

